

КУРСОВА РАБОТА

ПО ЕКОЛОГИЯ И ОПАЗВАНЕ НА ОКОЛНАТА СРЕДА

Изготвил:

Проверил:

София, 2016

УВОД

Опазването на околната среда е една добре утвърдена политика в рамките на Европейския съюз. Следвайки развитието на европейския вътрешен пазар и приетата през 1967 г. Директива за хармонизирано класифициране и етикетиране на опасните химикали. Целите и принципите на опазване на околната среда са били въведени през 1987г. с Договора за създаване на Европейския съюз.

Въпреки това, опазването на околната среда се реализира предимно на национално ниво. По-голямата част от законодателството на ЕС за околната среда определя минималните стандарти като държавите-членки трябва да доразвият своята правна рамка за реализиране на целите и принципите. Все по-често, обаче, законите на ЕС за околната среда се основават на правилата на вътрешния пазар, които сериозно ограничават държавите-членки да предприемат необходимите мерки за защита. Едновременно с общата доминация на правилата на вътрешния пазар в рамките на ЕС, националните екологични политика са доста ограничени. Така правителства, които искат да се въведат нови инициативи за опазване на околната среда често търсят насърчаване на развитието на политиките на ЕС. Те са основните инициатори в ЕС относно политиките и законите за околната среда. Затова и „Брюксел” е по-скоро място за преговори, а не за инициране на политики.

Националните политики за околната среда се променят доста често, с промените в правителството, но ЕС е осигурил приемственост чрез постоянно нарастваща законодателна рамка за опазване на околната среда. Въпреки това, политическите подходи се променят в отговор на конкретни екологични предизвикателства, конфликти с национална чувствителност и икономически въпроси.

В отговор на нарастващото влияние и амбицията на политиките на ЕС за околната среда и тяхната неефективност, държавите-членки, на няколко пъти, са се опитали да иницират ренационализация на компетенциите по отношение на околната среда. И също така, те се опитват да въведат по-голяма гъвкавост в законите на ЕС. Много важни нови закони, определящи екологичните цели, са били приети от 1990 г. до днес, но те стават все по-сложни и описателни, поради все по-големия акцент върху процеса, а не върху начините за оценка на въздействието на политиките спрямо поставените цели.

ЕС предоставя йерархия от цели и задачи въз основа на целта на Договора за основаване на ЕС – високо равнище на защита и подобряване на качеството на

околната среда. Най-високо в тази йерархия е целта за спиране на намаляването на биоразнообразието до 2010г.

Най-конкретният и изпълним начин за уточняване на тези общи цели е посредством Екологичните стандарти за качество и Норми за допустими емисии. И двете имат различна теоретична и историческа база, и двете имат своите силни и слаби страни. Нормите за допустими емисии могат да направляват технологичния напредък, за да се сведат до минимум емисиите, но те са недостатъчни за постигане на структурна промяна, адресираща дифузното замърсяване и насърчаването на използването на алтернативи за спестяване на природни ресурси. От друга страна, Стандартите за качество на околната среда, трябва да представят "екологична истината" и поради това са постоянен стимул за постигане на устойчивото развитие, но често страдат от липса на данни или научна несигурност. Комбинацията от силните страни на двата подхода – минимизиране на емисиите, за да се постигне или надхвърли определен стандарт за качество – изглежда, че е най-разумния вариант за изпълнение на „предпазна“ политика, която е необходима за справяне с дългосрочните и сложни заплахи за екосистемата.

Създаването на Natura 2000, европейска мрежа от защитени природни зони, като "предпазна мрежа" за биологичното разнообразие в Европа, има висок обществен профил, но тя страда от липсата на обвързващи цели с крайни срокове и е противоречива на инфраструктура на ЕС и политиките относно финансирането на селското стопанство. По-добрата интеграция със съществуващите цели за качеството на въздуха и водите може да предостави по-голям потенциал за засилване на защитата на природата.

От 2005 г. плащането на земеделските субсидии е под условие за съответствие с опазването на природата. Също така, е съществувала голяма несигурност относно финансирането на Natura 2000 за 2007-13г. За много страни (в Южна и Източна Европа) достатъчното съфинансиране от ЕС е предпоставка за успех.

От изключително значение са целите, заложи в политиките за качество на въздуха и промените в климата. Те включват целта за качеството на въздуха „не повече от критичните нива и натоварвания ...”, която е допълнително уточнена от националните тавани за емисиите за 2010 г..

Селското стопанство е най-доминиращото използване на земята в Европа, като то обхваща два пъти повече земя от горското стопанство и повече от 10 пъти земята в